

Тарас Бульба у Києві

Глазовий Павло Прокопович

В темну нічку-петрівочку сон мені приснився,
Що славетний Тарас Бульба в Києві з'явився.
Іде козак Хрещатиком, іде, бадьориться.
— Яка ж тепер,— каже,— гарна та пишна столиця!
Хотів би я поїздити, на все подивиться,
Якби дали ту карету, що без коней мчиться.
Гей, підкликав козак славний до себе таксиста.
Довго їздив, милувався красотами міста.
Як на Виставці заходив в ясні павільйони,
Скидав шапку й відважував глибокі поклони.
— Пишаюся золотими людськими руками,
Це ж у вас не павільйони, а, їй-богу, храми.
І прекрасно, що кругом тут не панікадила,
А те, що вам земля наша щедра уродила.
Обдивився козак славний і нові квартали.
— Як ви жити, любі діти, чисто й гарно стали!
То скажіть же, де столиці кінець і початок?
У вас уже й околиці такі, як Хрещатик.
Заплатив козак таксисту.
— Дай я,— каже,— трішки
Розімнуса, освіжуса, прогуляюсь пішки.—
В метро наше славний лицар увійшов помалу.
Проїхався до вокзалу ще й до «Арсеналу».
Сподобалась козакові станція «Хрещатик».
Погукав він там до себе чергових-дівчаток.
— Скажіть мені, голубоньки, чи пекло тут близько?
— Яке пекло? — засміялись веселі дівчиська.—
Нема пекла ніякого і чортів немає.
— А хто ж тоді у вагонах двері зачиняє?
А хто ж тоді вам вагони тягне у тунелі?
А хто ж тоді причепив тут полум'я до стелі?
А хто ж тоді тягне сходи, на яких я їду? —
Регочуться щебетухи:
— Веселі ви, діду! —
Схопив славний запорожець голову у руки:
— Яке ж чудо ви зробили. Молодці, онуки!
Прогулявся славний лицар над зеленим схилом.
Любувався-милувався Дніпром своїм милим.
Перед оком пролітали кораблі крилаті.
Радів козак-запорожець, як на світлім святі.
— Рай, та й годі! — говорив він.— Як тут гарно всюди!
А чого ж то на тім боці валяються люди?
Чого вони почорніли, неначе від сажі? —

Йому кажуть: — То кияни гріються на пляжі.
— Так сьогодні ж не неділя, навіть не субота.
У людей он скільки діла, скрізь кипить робота.
Не все, значить, у вас добре, дорогі нащадки.
В час гарячий спини гріти... Що ж це за порядки?
Прийде ввечері із пляжу ледар загорілий,
Сам весь чорний, а хліб йому подавайте білий.
Не тріщатимуть полиці у крамницях ваших,
Якщо в будень будуть люди ніжитись на пляжах.
Прогулявся запорожець майданом Богдана.
— Як змінилася ти дуже, столице кохана!
Колись отут по майдану козаки ходили,
На повідді шовковому коників водили.
А тепер он козак іде, а поруч — козачка,
А за ними на мотузці тягнеться собачка.
Не можу я второпати, бий його хвороба!
Яку користь козакові дає ця худоба?
Раптом чути: з підворітні, з темного кутка
Два зачухані суб'єкти кличуть козака:
— Ей, папаша, третім будеш? Сообразім на трьох! —
Пляшку витягли з кишені та по дну — торох...
Підійшов козак повільно: що за дивина?
Звідкіля на Україні отака шпана?
Як ви можете, нікчеми, кликати козака,
Щоб лигав сивуху з вами біля смітника?
— Геть, недолюдки погані! — закричав козак,
Показавши здоровенний, як казан, кулак.
Тих п'яничок з підворітні мов вітром змело.
Отаке мені видіння уві сні було.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlazovyi_pavlo_prokopovych/taras_bulba_u_kyievi